

A.L. KENNEDY

PARADIS

Traducere din limba engleză de LIDIA NIȚĂ

A.L. Kennedy s-a născut în Scoția în 1965, este autoarea a cinci romane. *Paradis* este penultimul, apărut în 2004. Cel mai recent *DAY* (2007) a primit Costa Book Award pentru cel mai bun roman al anului.

Mamei mele

Mo rùn geal òg
(Frumoasa mea iubire tânără)

I

Cum se întâmplă — este o poveste lungă, întotdeauna.

Și se pare că încep aflându-mă aici: o cameră pătrătoasă, prea largă pentru a fi intimă, cu tavanul murdar aflat destul de jos pentru a da naștere unei senzații inconfundabile de claustrofobie. În dreapta mea se află un ceas prea mare, de genul celor preferate de grădinițe și de cămine de bătrâni, cu cifre negre, îngroșate și limbi groase, ca dintr-un desen animat, care îți urlă ce oră este, fie că te interesează, fie că nu. Arată 8:42 și merge înainte. Deasupra, este o înțepătură vagă de lumină galbenă.

8:42.

Dar nu știu care dintre ele — noaptea sau dimineața. Oricum, din cât îmi dau seama deja, aș prefera să nu fiu implicată în toate astea, mai departe de 8:43.

Într-unul dintre pumni, observ că țin o cheie. Brelocul este dintr-un plastic îngrozitor de verde, translucid și turnat într-o formă care arată ce s-ar întâmpla dacă o ureche moartă de mult timp ar fi umflată până la obezitate. Știu că ar trebui să fie o frunză, doar din cauză că nervurile și venișoarele frunzei au fost marcate spre coadă, cu un anume efort. Presupun că ar trebui să îmi placă această cheie și să nu îi caut intenționat defectele, deoarece oamenilor le plac copacii și, prin extensie, le plac și frunzele. Dar mie nu îmi plac frunzele, nici măcar cele adevărate.

Îți spun ce îmi place cu adevărat, ce ador — mă uit chiar în momentul acesta la el și este minunat, probabil cel mai frumos lucru pe care l-am văzut de la ora 8:41. Este ceva legat de cealaltă mână, cea fără frunze.

Este un lichid.

Într-adevăr iubesc lichidele.

Ridicându-se de la cupă către carafă în acea răsucire dulce, mereu reînnoită, prăbușindu-se din carafă în cupă, precum un mușchi veșnic încordat și relaxat, înima de culoarea mierii a unui animal ireversibil specializat. Scânteiază și, bineînțeles, *curge* — o băutură *curgând*, grăbindu-se a potoli setea, așa cum trebuie să o facă. Cobor carafa și ridic paharul, așa cu trebuie să o fac.

Presupun că e plin cu un fel de suc de mere și, după o examinare mai atentă, descopăr că am dreptate — nu e foarte plăcut, totuși e umed și necesar. Aerul, prin urmare și gura mea, are un gust de produse ieftine de curățat, oameni nefeciciți, o sută de ani de fum aspru de țigară și urina unor copii mici, lăsați să doarmă. Asta înseamnă că am nevoie de o băutură. În plus, am cu adevărat, dacă stau să mă gândesc, o sete teribilă.

— Vreme teribilă?

Înghiț fructe surogat, nici măcar din concentrat; deci nu e posibil să fi spus eu vreun cuvânt — nu eu am vorbit.

Sete teribilă: vreme teribilă — dar ecoul este accidental, ar trebui să fiu paranoică să cred că a fost altceva. Totuși, remarcă mi se pare deranjantă — de parcă ar fi avut acces în craniul meu — așa că mă întorc, fără a pregăti măcar un zâmbet, și descopăr persoana responsabilă, ascunsă, în spatele meu: un bărbat roșcat, răvășit, zăbovind. Avea un păr lung, galben și ondulat, ce a fost, probabil, draguț în tinerețe, dar s-a redus acum la niște smocuri stânjenitoare. Aproape că mi-l pot imagina, rugându-se, în fiecare seară, să ajungă complet chel, peste noapte. Dumnezeu nu a fost, până în momentul de față, milostiv.

Expresia D-lui. Smocuri încearcă să rămână întrebătoare, deși el nu mai zice nimic, iar eu nu îi întâlnesc privirea și nu

îl încurajez în vreun fel. El este genul de om cu hobby-uri, hobby-uri penibile despre care i-ar plăcea să vorbească.

Verificând rapid, realizez că nu sunt ferestre ceea ce ar explica lipsa lui de certitudine meteorologică. Nici unul din noi nu are cum să știe ce face vremea afară. Pe de altă parte, Răvășitul pare a fi genul de om care este de obicei nesigur: s-ar putea să fi verificat pe ascuns ce-i afară și cunoaște deja ce vreme e — muson, furtună de praf, grindină — poate doar speră ca eu să îi confirm observațiile.

Desigur, eu nu am cunoștințe anterioare, nici urmă.

La ceva distanță de noi e un cărucior improvizat — e sigur realizat din inox, dar este îngreunat de un coviltir feminin cu volane umflate de pânză. Înăuntru, pot distinge o mulțime de lămpi de încălzire și niște tăvi cu chestii portocalii, maro sau gri care ar trebui să fie mâncare, presupun. Întregul aranjament nu miroase decât a plictiseală și poate grăsime veche.

— Cu adevărat groaznică, nu-i așa? Încearcă el din nou: poate tot despre vreme vorbește, poate e doar depresiv, nu pot să spun că îmi pasă cu adevărat.

— Îngrozitoare.

Dau din cap și încerc să mă întorc cu spatele spre el.

Dar Răvășitul trebuie să contribuie din nou.

— Pssst...

Pare că ia totul foarte personal, orice ar fi! Și văd că e ceva expectativ în privirile ticăloase pe care mi le aruncă. S-ar putea să îmi provoace o durere de cap în curând.

— Hmm.

Îmi face un semn cu capul, de parcă repertoriul lui de zgomote ar avea vreun înțeles în afara minții sale.

Dar nu pot nega că și el vorbește în engleză, de abia — ceea ce este un indiciu. Pot presupune că sunt într-un hotel unde se vorbește limba engleză. Ori asta, ori Dl. Smocuri, care este și el vorbitor de engleză și a ghicit că și eu sunt, m-a pândit și atunci m-aș putea afla oriunde.

Între timp, el continuă să zăbovească neconcludent și sper că asta nu va degenera într-o manifestare ciudată de solidaritate națională de lungă durată. Ca să îl ajut să depășească

această stare, încerc să par neîngăduitoare, dar nu o să descopăr niciodată ce încerc să nu îngădui.

— Groaznică. Aproape *înfricoșătoare*.

Se pare că a funcționat. Se dă un pas înapoi, încă unul, apoi se avântă într-o retragere rușinoasă. Cred ca e sigur să presupun că dialogul nostru a luat sfârșit.

În jurul meu, diverse grupuri și indivizi sunt aplecați asupra unor castroane cu cereale, farfurii cu chestiuni lucitoare, chifle turtite. Covorul este acoperit cu generozitate de un fel de mătrează cauzată de pâine: fiecare masă e acoperită de asemenea, împreună cu un fir-două de frunziș neconvingător într-o vază strangulată. La intervale nesigure pereții etalează reproduceri ale unor reclame europene, vechi: deci este un hotel britanic. Acest nivel de oribilitate poate fi atins doar în Insulele Britanice. Și acesta trebuie să fie cu siguranță micul-dejun. Deci e 8:44, ba nu, 8:45, dimineața și iau micul dejun într-un hotel britanic, ieftin.

Sunt acasă. Probabil.

Cu spatele la perete, o soție care urlă și un soț neauzit ciugulesc niște ciuperci și cârnați.

— Trebuie să ne luăm un grătar cu gaz. Acea a fost cea mai gustoasă masă pe care am avut-o acolo, cea mai gustoasă.

Partenerul ei mestecă și tot mestecă în timp ce eu încerc să nu îmi imaginez pasta tot mai fină pe care o produce.

— Și acel Continental ... Continental ... Continental ...

Ce Continental? Mindir? Mic-dejun? Iubit? Curs de auto-perfecționare lingvistică?

Ea nu o să termine ideea niciodată, iar eu nu o să aflu despre ce era vorba, iar el nu o să înghită niciodată — îmi pot da seama. Nu îmi doresc să mă gândesc la ei călătorind liberi prin lume, înnebunind oameni pe unde merg, împingându-i spre grătare cu gaz în căutarea alinării. Îmi umplu la loc paharul și mă concentrez.

Atunci îmi amintesc, cu o claritate dureroasă, un însoțitor de pe avion, mascând perspectiva neregulată a culoarului dintre scaune, dansând cu brațele mișcările în caz de urgență: masca de oxigen pentru tine, înaintea copiilor tăi ce se sufocă, ghida-